

לפני זריקת האבנים — שירת תהלים ותפילה המונית ברחובותיה של ירושלים.

יום מאה שערים. החרדים (ברקע) מתקבלים מעבר לגדר.

ניות הנכנסות לירושלים באבנים, ריקות וצעקות. צלמי־עיתונות, שהקימו ובטחו את מצלמותיהם, תפסו עמדות אסטרטגיות. אחדים מהם נרגמו באבנים ונפצעו. אולם מאוחר יותר, כאשר החלה המשטרה לפזר את המפגינים בכוח, זעקו כמה מנטורי־קרתא: "צלמו את הנאצים, העורכים פוגרום בעיר־קודש!" היתה זו שיטת־תעמולה חדישה. אחדים מן המפגינים אף צנחו ארצה בזעקות אימים: "הם הורגים אותי!"

"הכלא אינו נורא". אברהם איזון, אחד מאנשי נטורי־קרתא, שנאספו בבית הכנסת חפץ־חיים, שוחרר זה עתה מן הכלא, בו בילה 52 שעות. הוא לא התלונן על השוטרים: הם לא נהגו בו בגסות. הוא התמרמר רק על שהיה עליו לבלות את הלילה בתא אחד עם הנאשמים ברצח בעל־הבית הירושלמי, שמואל בן־ציון, (העוגס הזה 882).

"הם משכו לי בפיאות וירקו עלי. הייתי מפותח עד מות", אמר אברהם בסלסלו את פיאותיו הבלונדיות, "קראתי לשוטר והם הרפו ממני. למחרת היום העבירו אותי לתא אחד עם שאר נטורי־קרתא. אבל עלי לומר לכם שהכלא אינו נורא כלל."

תוכניות הקנאים לעתיד: להמשיך במאבק. העובדה שהרב שלהם יושב בכלא לא שינתה דבר. הם ידעו על מה הם נאבקים, והחלטתם היתה נחושה: להמשיך עד הסוף.

אימהות־עובדות ואשר בו ראו נטורי־קרתא פגיעה חמורה באורח־חיהם, מכיון שבמורדון שיחקו נערים ונערות יחד. מאז הוקם המועדון היו ידיהם של הקנאים מלאות עבודה שבעה ימים בשבוע. הם לא נאלצו להאבק בשתי החזיתות בעת ובעונה אחת: הם יכלו לרכז את כל כוחותיהם בחזית המועדון משך ששת ימיהחול, לעבור להתקפת־מחץ במחנה יהודה ביום השביעי, בהיות המועדון סגור.

"כניעה ללא תנאי!" החזית השלישית, המשותפת לשני הצדדים נתגלתה על־ידי הנהלת המועדון־הנוער, בעת אחת משיחות שביתת־הנשק: המיסיון הקתולי, שהוקם בקרבת מקום, משך את הילדים העוזבים משכונת־העוני, אשר מסביב למאה־שערים. "הילדים אינם דתיים. האם לא מוטב שהם יבקרו במועדון־נוער יהודי, במקום לבקר במיסיון נוצרי?" שאלה רבקה בת־חורין, חברת אירגון אימהות עובדות. הצעת הנהלת־המועדון להקים חומת־אבנים גבוהה מסביב למוסד נדחתה אף היא: המועדון מוכרח לעבור למקום אחר. "אנו דורשים כניעה ללא תנאי!" מטר אבנים שרק באחיר. ההפוגה נסתיימה.

בשבת שעברה הגיעו ההתנגשויות לשיא: עוד בשעת־בוקר מוקדמת מיהרה המש־טרה, שעמדה במצב הכן, למחנה־יהודה, מקום שם קיבלו נטורי־קרתא את פני המכור

נסת האפורות של שכונת בתוך חדר קטן, בקרבת מוסדות צעירים צהובים, את זה כשבוע טוב ו"יום חדשים. הפעם היו אלה אבא או להתפלל או לעסוק ישיבת, כפי שהם מכנים לעתיד.

15 מאנשי נטורי־קרתא, שטוק (ראה שער), נמצאו פלוגות הפועל, שאירעו

ה לעיר, בשכונת מחנה־שבת. השנייה במרחק 60 מטר הוקם על ידי אירגון

יום את פלוגות המחץ של כוח המתקפה. המפגינים הנחילו שיטה חדשה: הם השתרעו על הארץ, זעקו "הורגים אותי" שעה שהשוטרים ניגשו להרימם.